

והתיכונות

נערות בסאונה, בסצנה קומית מתוך הקומדיה האחרונה שהפיק שוויילי — נחציה והגנרל. בתוכניתו של שוויילי להפיק מייד אחרי שיפיק מערבון חסידי שייקרא בשם בעזרת השם והפיס סולטה, גם סרט אירוטי, עשוי לפי סרט מצרי ישראלי שוכח אותו.

„בטח שאני חותך סרטים! אין סרט שאני לא נוגע בו. אם זה סרט של מכות, צריך להוריד את הדיבורים. אם זה ארוך מדי צריך לקצר. בסרטים אמנותיים אני לא נוגע. זה רק לקהל מיוחד. באנטוניוני לא נגעתי, ביצאנית הצמרת לא נגעתי. אבל בסרט של מכות צריך לתת רק מכות. שהחברה יהיו מבי-סוטים. פעם עזרתי לאיווה מפיס מיסכן באיטליה. עשה סרט שני הגלאדיאטורים. שעתיים ורבע. לא הלך בכלל. באתי אליה. לקחתי את הסרט, נכנסתי לחדר והתכתי ממנו שלושת רבעי שעה. עשיתי לי „דיסולבים“ כמו בפלש גורדון — וככה הצלתי לו את הסרט. אני חותך הכל בידיים. אין אצלי שולחן עריכה. רק לפי העיניים. ואין אף עורך שיכול להתחרות איתי.“

לא בשביל

מוזיאונים

כשראיתי איך הצלתי את הסרט לי-איטלקי הזה החלטתי שאני הולך לי-הפיק בעצמי. היה לי סיפור שרציתי לעשות ממנו סרט, על מלחמת העצמאות, כשכל החברה שלי נהרגו במשאתי שעלתה על מוקש. בדרך לשועפא. אבל זה לא יצא. כשבא מיכצע סיני חשבת, או — זהו, אני עושה את הסרט, ובסוף כשהיתה מלי-חמת ששת הימים, חשבת: למה לא לעשות סרט על כל המלחמות ביחד? הלכתי ועשיתי את 6 ימים לנצח בפתות מעשרה ימים. ואז ראיתי שכל הגדולים שעשו סרטים על ששת הימים נדפקו ודווקא הסרט שלי הצליח.

„בינתיים ההפצה תפסה אותי יותר ויותר והינחתי את ההפקה. עד שביום אחד היה לי פלופ גדול: שאלקו, סרט עם בריג'ט בארדו ושון קונרי, מהסרטים שקניתי לפני שראיתי. וזה היה חרבון גדול. אז אמרתי לעצמי: אם דבר אחד לא הולך עושים דבר אחר. ואז עשיתי את הסרט העלילתי הראשון שלי: אריאנה.

„ניכנסתי להפקה ואף אחד לא יוציא אותי ממנה. לא המבקרים, המטומטמים ש-כותבים שאלה סרטים לדבילים ולא הערי-תונאים הנחמדים שכותבים שזו בושה להציג את פישקה במילואים באמריקה. מה קוואב להם? שמציגים את פישקה בנייר יורק שבעה שבועות? אז זה בושה לסרט הישראלי? תגידו לגברת הנחמדה שכתבה שזו בושה, שהיא יכולה להתבייש בעצמה. זה יילך אפילו ארבעים שבועות במיפיר ויאתר! או המבקרים הנחמדים האלה ש-משמיצים אותי, הם סתם מקנאים בי. אותו מבקר שכתב שזה סרט בשביל דבילים. הוא צריך להיזהר. בין 700 אלף הצופים שהוא את הסרט בארץ ישנם גם איזה מאתיים לא דבילים!“

„נכשיו אני בטוח שעם נחציה והגנרל אני מכניס כמה מהמבקרים האלה לבית-חולים. הם פשוט יתפוצצו מרוב קינאה. אם אני ארצה לעשות אמנות, אני אביא את אלן רנה ואגיד לו: קח כסף, תעשה לי משהוא בשביל קאן! אבל בינתיים אני עושה סרטים לא בשביל מוזיאונים אלא בשביל הקהל.“

התחלתי לשלוח מיברקים לכל העולם, לחפש סרטים.

„אשתי בילבלה לי את המוח: תראה, כולם נוסעים לקאן, למה שגם אתה לא תיסע?“

„נסעתי לקאן. לא ידעתי מה זה עניבות, מה זה פרפרים, באתי לשם כמו שטרון בא לג'ונגל. הסתכלתי מסביב. נבהלתי: צע-קות, טלפונים. לא מכיר אף אחד. זהו זה, שוויילי, אמרתי, אשתך רצתה לזרוק אותך מהבית לשבועיים.“

„ישבתי במלון, חשבת, בסוף בא לי רעיון. ירדתי לפואייה, קראתי לחדרן אחד ואמרתי לו: רוצה להרוויח כסף? לך תור-דיע ברמקול כל 5 דקות: „טלפון ליוניטד שוויילי פילם, מאמסטרדם“, „טלפון לי-יוניטד שוויילי פילם מלונדון“ וכי' וכי'. אחרי עשר דקות כולם שאלו, מי זה ה-

צה"ל - הוא הנושא המסחרי ביותר בישראל, סבור שוויילי. גם סרטו הרביעי, נחציה והגנרל עוסק בצה"ל. בתמונה, הלוקחה מתוך הסרט נראים (מימין לשמאל) גדעון זינגר, חנה נאמן, דובי גל, פול סמית וגבי עמרני. למרות הביקורות הקטלניות על סרטיו, אין שחקן בישראל שלא יסכים להשתתף בהם.

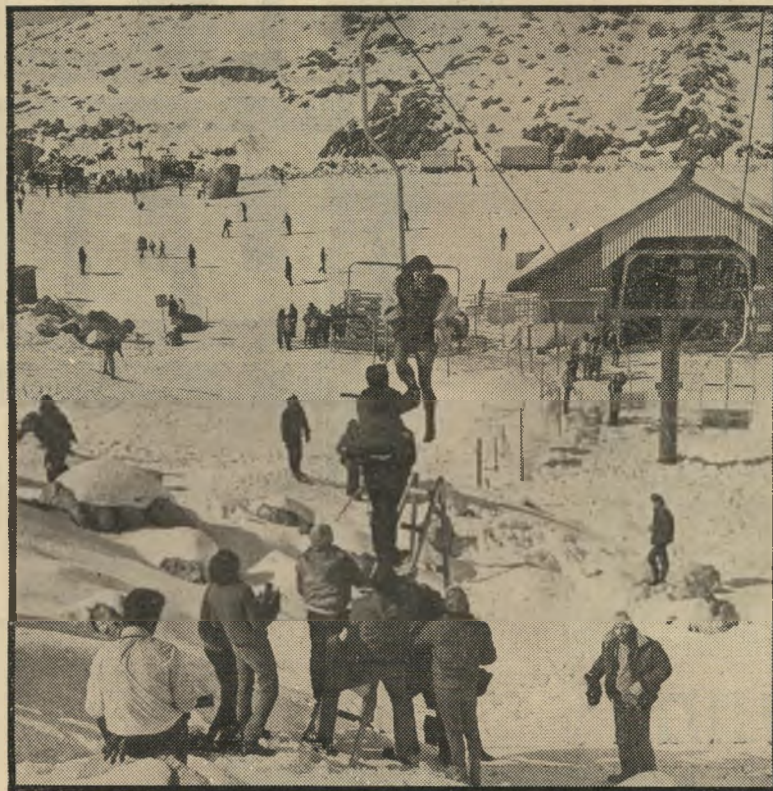
הביתה. אמא שלי התחילה לבכות: „הש-תגעט? הבאת לי פחים במקום שתקנה חנות?“

כמו שטרון

בא לג'ונגל

הלקחתי אותם לקולנוע אור-גיל, באתי למכונאי ואמרתי לו: שמע, זה כל ה-רכוש שלנו. אם בעל הקולנוע שואל אותך איך הסרט, תגיד לו שזה פצצה.“

„בא בעל-הקולנוע ושאל את המכונאי: „גו, איך הסרט?“ אמר לו: „זה יעבוד לא נורמלי!“ שאל בעל-הקולנוע: „ואיך התנאים?“ אמרתי לו: „נורא יקרים. אבל קודם אני צריך להראות את זה גם לציון ולאורנע.“ אז כמובן שהוא נתן לי הרבה:

יורדי ברכב

צוות ההסטה של שוויילי עובד לפעמים 20 שעות ביממה. כדי לצלם סרט במינימום של ימי צילום, דבר המזויל את ייצורו. כאן נראה צוות ההסטה שלו בעת צילום סצנת רדיפה ברכב בחרמון, עבור סרטו נחציה והגנרל בכיכובם של גדעון זינגר, דובי גל וגבי עמרני.

שוויילי הזה? אבל אני עשיתי את עצמי שוויצר כמו השמן והרוזה בג'ונגל ואמרתי שאני עסוק ושיתקשרו אלי מחר בבוקר.

„ובבוקר? התא שלי מלא דואר. הור-מנות לקוקטיילים, כרטיסי ביקור, טלפון-נים בלי סוף. ככה התחלתי לקנות סרטים: 10 דולר בדלת, מאמריקה באהבה, כולם שלאגרים. ככה נעשיתי למפיץ.“

חמשת אלפים ועוד אחושים. והסרט הת-חיל לעבוד לא נורמלי. חיפשו אותי מכל הארץ. התחלתי לקצור כסף.

בינתיים התחתנתי. רציתי עוד סרטים. חזרתי לטרופין וביקשתי ממנו סרטים. „השתגעתי? כולם פושטים את הרגל בענף הזה. ברח לך. קנה חנות ועזוב את ה-שטיות האלה!“ אבל אני, מה פתאום?

„ראו באיטליה שזה לא הצלחה קופתית ניצלו את הכמאי הדגול, ואת השם שלו ועשו איתו את דקאמרון. וזה הולך. אני לא מאמין שיש עוד במאי גדול אחד כמו קרל דרייר, או מה? הוא שוכב אצלי ב-מחסן. את אנטוניוני, המידבר האדום לא הצגתי בחיפה אף פעם. אף אחד לא יבוא. יאללה עם העיתונאים! כשיצאו לי את הפריג'ידר מהבית אף עיתונאי לא יביא לי פריג'ידר אחר!“

„אחרי שהבנתי מה שהולך אצל החברה“

בשלה

כשהחלתי שוויילי להסריט בחרמון, לא ביקש רשות מאיש, העלה את צוותו למסוס והחל לצלם בשלגי החרמון. „אם אבקש רשות“, אמר, „עד שיאשרו לי אגמור להציג את הסרט!“

נסעתי לתל-אביב. באתי לאחד שיינמן מההסתדרות ואמרתי לו: תן לי סר-טים! אמר לי: „שלח את האבא שלך.“ אמרתי לו: „שמע, אני מת על קולנוע.“ אמר לי: „אתה יודע, אני אוהב את הפילפל שלך!“ ונתן לי סרטים.

„הייתי שומר על הסרטים האלו יותר משעל עצמי. ראיתי שזה הולך מצויין. החלטתי לפתוח קולנוע. לקחתי את כל הכסף של המישפחה, ופתחתי את הומו-זה היה עלייד הגבול. הצגנו את נט במילון והפסדנו את כל הכסף. לא עזר כלום, הקולנוע ניסגר.“

החלטתי שאני אהיה יותר גדול. רציתי תי שיהיה לי סרט שלי. הלכתי לאחד, טרופין, ואמרתי לו: תן לי סרט להשי-כרה לימי רביעי וחמישי. שאל אותי: כמה כסף יש לך? היו לי 900 לירות. טורי-פין הסתכל עלי, ואמר לי: לך, לך, תקנה חנות, תלמד מיקצוע ותרוויח משהו.

אמרתי לו: לא עוזר. אני רוצה קולנוע. בסוף לקחתי את המטרה בורמה. הצגתי באורינון, בירושלים; היה מלא, מלא. מלא. הייתי מבוסס. חזרתי לטרופין ואמרתי לו: תן לי סרט פרטי משלי. נתן לי לבחור. בחרתי כיתת ח"ש בפעולה. הסרט עלה קרוב לאלפים לירות. הבאתי את הסרט